

PROLOG

Dan beše siv i surovo hladan, i psi nisu mogli da nanjuše miris.

Velika crna kuja jednom je onjušila tragove medveda, ustuknula, i kukavno se odvukla natrag u čopor, podvijenog repa. Psi su se nesrećno tiskali kraj obale reke, šibani vetrom. I Čet ga je osećao kako seče kroz slojeve crne vune i tvrde kože. Bilo je prehladno i za čoveka i za životinje, ali iz te kože nisu mogli. Usta mu se zgrčiše, i on oseti kako mu čirevi po obrazima i vratu bukne, crveni i upaljeni. Trebalo je da budem na Zidu, da pazim na proklete gavranove i ložim vatru za starog meštra Emona. Kopile Džon Snežni mu je to oduzeo, on i njegov debeli prijatelj Sem Tarli. Oni su bili krivi što je tu, što stoji smrznutih jaja s čoporom pasa, duboko u Ukletoj šumi.

„Sedam mu paklova!“ Snažno cimnu povece, da privuče pažnju pasa. „Tražite, gadovi! To je medveđi trag. 'Oćete mesa? Traži!“ Ali su se psi samo još više zbili, cvileći. Čet im puče kratkim bičem iznad glava, i crna kuja zareža na njega. „Pseće meso će biti jednako ukusno kao medveđe“, upozori je on, a dah mu se ledio sa svakom rečju.

Lark Sestranin stajao je s rukama prekrštenim preko grudi, šaka zavučениh pod pazuha. Nosio je crne vunene rukavice, ali se uvek žalio da mu se prsti smrzavaju. „U majčinu, prehladno je za lov“, reče. „Jebeš tog medveda, neću da se zbog njega smrzujemo.“

„Lark, ne možemo da se vratimo praznih šaka“, zabrunđa Mali Pol kroz smeđu bradu koja mu je prekrivala skoro čitavo lice. „Lordu zapovedniku se to ne bi dopalo.“ Pod slomljenim, prćastim nosom visio mu je led i smrznute sline. Ogromna šaka u debeloj krznennoj rukavici čvrsto je stezala držaljke koplja.

„Jebeš i Matorog Medveda“, kaza Sestranin, mršav čovek oštarih crta lica i nemirnih očiju. „Mormont će biti mrtav pre zore, zar si zaboravio? Koga briga šta se njemu dopada?“

Mali Pol zatrepta crnim očicama. Možda i jeste zaboravio, pomisli Čet; dovoljno je glup da zaboravi čak i nešto tako važno. „Zašto moramo da ubijemo Matorog Medveda? Zašto samo ne odemo i pustimo ga na miru?“

„Misliš da bi on nas pustio na miru?“ – upita Lark. „Loviće nas dok nas ne ulovi. Je l' ti 'oćeš da te love, volino ona glupa?“

„Ne“, reče Mali Pol. „Neću da me love. Neću.“

„Znači, ubićeš ga?“ – opet će Lark.

„Hoću.“ Ljudeskara udari krajem koplja o smrznuto tlo. „Hoću. Ne sme da nas lovi.“

Sestranin izvadi ruke ispod pazuha i okrenu se Četu. „Ponovo ti kažem, moramo da ubijemo sve starešine.“ Četu je bilo muka da to više sluša. „O tome smo već pričali. Matori Medved umire, i Blejn iz Kule Senki. Grabs i Etan takođe, ko im je kriv što su izvučeni za stražu, Diven i Banen zato što su dobri tragači, ser Svinjče zbog gavranova. Niko više. Ubićemo ih tiho, u snu. Dovoljan je samo jedan vrisak, i bićemo hrana za crve, svi do poslednjeg.“ Čirevi su mu bili crveni od besa. „Samo uradi svoj deo posla, i postaraj se da ti rođaci urade svoje. I Pole, pokušaj da zapamtiš, treća straža, ne druga.“

„Treća straža“, reče krupni čovek kroz malje i smrznute sline. „Ja i Tihonogi. Zapamtio sam, Čete.“

Mesec će noćas biti mlad, a oni su namestili raspored straže tako da imaju osmoricu svojih ljudi na dužnosti, uz još dvojicu koji će čuvati konje. Bolja prilika od te neće im se pružiti. Osim toga, samo je pitanje dana kada će ih divljani napasti. Čet je nameravao da bude daleko kada se to desi. Nameravao je da živi.

Tri stotine zaklete braće Noćne straže odjahalo je na sever, dve stotine iz Crnog zamka i još stotinu iz Kule senki. Bila je to najveća izvidnica koja se pamti, gotovo trećina celokupne snage Straže. Nameravali su da pronađu Bena Starka, ser Vejmara Rojsa i ostale izvidnike koji su nestali, i otkriju zašto su divljani napustili

svoja sela. Pa, nisu bili ništa bliže Starku i Rojsu nego kada su ostavili Zid, ali su saznali kud su divljani otišli – gore u zamrznute zabiti Ledenkandži. Što se Četa tiče, mogli su na njima da čuče do kraja vremena, a njega bi za to boleli čirevi.

Međutim, nije bilo tako. Divljani su silazili. Niz Mlečnu vodu.

Čet diže pogled, i ugleda je. Kamenite obale reke obrasle ledom, mlečnoblede vode što neumorno teku iz Ledenkandži. A sada su Mens Rajder i njegovi divljani navirali istim pravcem. Toren Smolvud se vratio pre tri dana, na konju oblivenom penom. Dok je govorio Matorom Medvedu šta je video sa svojim tragačima, njegov čovek Belooki Kedž ispričao je sve ostaloj braći. „Još su u brdima, ali stižu“, rekao je Kedž, grejući ruke nad vatrom. „Psoglava Harma vodi prethodnicu, kučka ona šugava. Ostan se prikrao njenom logoru i jasno je video kraj vatre. Ona budala Tamberdžon je hteo da je skine strelom, ali Smolvud nije tako glup.“

Čet je pljunuo. „Koliko ih je, da l' si mogao da proceniš?“

„Mnogo i još više. Dvadeset, trideset hiljada, nismo ostali da prebrojimo. Harma ima pet stotina u prethodnici, sve konjanike.“

Ljudi kraj vatre su se nelagodno zgedali. Bila je retkost naići i na deset divljanskih konjanika, a pet stotina...

„Smolvud je poslao Banena i mene široko oko prethodnice, da osmotrimo glavninu“, nastavio je Kedž. „Nije im bilo kraja. Kreću se sporo, kao zamrznuta reka, četiri, pet milja na dan, ali ne bih rekao da hoće da se vrate u svoja sela. Više od polovina su žene i deca, a pred sobom teraju životinje, koze, ovce, čak i divlje bivole upregnute u sanke. Natovareni su balama krzna i polutkama mesa, kavezima s pilićima, kacama maslaca i razbojima, svom svojom prokletom imovinom. Mazge i konjići nose toliki teret da izgleda kao da će im leđa pući. Isto kao i žene.“

„A idu niz Mlečnu vodu?“ – upitao je Lark Sestranin.

„To sam već jednom rekao, nisam li?“

Mlečna voda će ih provesti kraj Pesnice Prvih ljudi, drevne prstenaste utvrde na kojoj se ulogorila Noćna straža. Svakom ko ima iole pameti bilo je jasno kako je vreme da se pokupe i vrate na Zid. Matori Medved je ojačao Pesnicu koljem i jamama i gvozdanim čičcima, ali je to bilo besmisleno protiv takve sile. Ako tu ostanu, biće pregaženi i preplavljeni.

A Toren Smolvud je hteo da napadnu. Slatki Donel Brdski je bio štitonoša ser Maladora Loka, a pretprošle noći je Smolvud došao u Lokov šator. Ser Malador se slagao sa starim ser Otinom Vitersom, savetovao je povlačenje na Zid, ali je Smolvud želeo da ga ubedi u suprotno. „Tom Kralju s one strane Zida ni na kraj pameti neće pasti da nas očekuje ovoliko severno“, preneo je Slatki Donel njegove reči. „A ta njegova velika vojska je zapravo obična rulja, puna gladnih usta koja ne znaju koju stranu mača da drže. Jedan udarac će iz njih izbiti svu kuraž, i oterati ih uz vrisku natrag u njihove kolibe za sledećih pedeset leta.“

Tri stotine protiv trideset hiljada. Četu je to zvučalo kao čisto ludilo, a još je luđe bilo što je ser Malador dozvolio da ga Smolvud ubedi, tako da su njih dvojica sada bila na ivici da ubede i Matorog Medveda. „Ako budemo predugo čekali, ova prilika će propasti, a slična nam se možda više nikada neće ukazati“, govorio je Smolvud svakome ko je hteo da ga sluša. Ser Otin Viters se suprotstavljao govoreći: „Mi smo štit koji brani kraljevstva ljudi. Štit se ne baca bez valjanog razloga“, ali je na to Toren Smolvud odvratio: „Kada se mačuje, čovek se najbolje brani hitrim udarcem kojim ubija dušmanina, a ne sakrivanjem iza štita.“

Međutim, ni Smolvud ni Viters nisu bili zapovednici. Zapovednik je bio lord Mormont, a Mormont je čekao svoje preostale izviđače, Džarmena Bakvela i ljude koji su se uspeli uz Divove stepenice, i Korina Polušaku i Džona Snežnog, koji su otišli da istraže Prevoj urlika. Bakvel i Polušaka su, međutim, kasnili. Najverovatnije su mrtvi. Čet zamisli Džona Snežnog kako leži modar i smrznut na nekom surovom

planinskom grebenu, s divljanskim kopljem u dupetu. Ta pomisao mu na usne izmami osmeh. Nadam se da su mu ubili i onu prokletinju od vuka.

„Ovde nema medveda“, preseče on. „Samo stari trag, to je sve. Natrag na Pesnicu.“ Psi tako snažno cimnuše da umalo ne pade, željni da se vrate isto koliko i on. Možda su se nadali hrani. Čet je morao da se nasmeje. Nije ih hranio već tri dana, da bi bili opaki i gladni. Noćas, pre nego što nestane u mraku, pustiće ih među konje, pošto Slatki Donel Brdski i Čopavi Karl preseku konopce koji ih vezuju. Po čitavoj Pesnici će biti podivljalih pasa i prestravljenih konja, trčaće im kroz vatre, skakaće sa zida, gaziće im šatore. Uz svu tu zbrku, verovatno će proći sati pre nego što neko primeti da su četrnaestorica braće nestali.

Lark je hteo da povede dva puta veći broj, ali šta se moglo i očekivati od glupog Sestranina kome zadah smrdi na ribu? Šapni samo reč u pogrešno uho, i dok lupiš dlanom o dlan, ostaćeš kraći za glavu. Ne, četrnaest je dobar broj, dovoljan da se uradi ono što se mora, ali ne prevelik, pa da tajna procuri. Čet ih je većinu lično obrlatio. Mali Pol je bio jedan od njegovih; najjači čovek na Zidu, makar bio sporiji od mrtvog puža. Jednom je nekom divljaninu slomio kičmu samo tako što ga je zagrlio. Imali su i Kamu, koji je nadimak dobio po svom omiljenom oružju, i sivog čovečuljka koga su braća zvala Tihonogi, koji je u mladosti silovao stotinu žena, i voleo da se hvali kako ga nijedna nije ni čula ni videla sve dok im ga ne bi gurnuo.

Plan je bio Četov. On je bio onaj pametni među njima; proveo je četiri dobre godine kao kućupravitelj starog meštra Emona, dok ga ono kopile Džon Snežni nije isterao da bi taj posao pripao onoj debeloj svinji od njegovog prijatelja. Nameravao je da noćas, dok ga bude ubijao, prošapće Semu Tarliju na uho: „Pozdravi mi lorda Snežnog“, pre nego što mu raspори grlo i pusti da krv navre kroz sve te naslage sala. Čet je znao gavranove, tako da s njima neće imati nevolja, baš kao ni s Tarlijem. Jedan dodir noža, i ta kukavica će se upišati u gaće i početi da preklinje za milost. Neka ga, samo neka preklinje, to ga neće spasti. Nakon što ga zakolje, otvoriće kaveze i rasterati ptice, tako da na Zid ne stignu nikakve vesti. Tihonogi i Mali Pol ubiće Matorog Medveda, Kama će srediti Blejna, a Lark i njegovi rođaci ućutkaće Banena i starog Divena da im ne bi nanjušili trag. Hranu su krišom odvajali već dve nedelje, a Slatki Donel i Čopavi Karl će spremi konje. Posle Mormontove smrti, zapovedništvo će preći na bolešljivog ser Otina Vitersa, čoveka starog i iscedenog. On će bežati ka Zidu još pre zalaska sunca, i neće traćiti ljude na potragu za nama.

Psi su ga vukli dok su se probijali kroz drveće. Čet vide Pesnicu kako se pomalja kroz zelenilo. Dan je bio tako mračan da je Matori Medved upalio baklje, i sad su gorele u velikom krugu oko prstenastog zida koji je krunisao vrh strmog, kamenitog brda. Njih trojica pregaziše potok. Voda beše surovo hladna, a ledena skrama širila se po površini. „Ja ću da krenem ka obali“, poverio se Lark Sestranin. „Ja i moji rođaci. Napravićemo čamac, i odjedriti kući na Sestre.“

A kod kuće će znati da ste deztereri, pa će vam poskidati prazne glavurde, pomisli Čet. Noćnu stražu nije bilo moguće napustiti kada se reći jednom kažu. Kuda god da odeš u Sedam kraljevstava, uhvatiće te i ubiti. Jednoruki Olo je, međutim, govorio o putu za Tiroš, tvrdio je da tamo ljudima ne seku ruke zbog malo poštenog lopovluka, niti ih šalju da se nasmrtno smrzavaju kada ih uhvate u krevetu žene nekog viteza. Čet je razmišljao da pođe s njim, ali on nije govorio tamošnji vlažni, ženskasti jezik. A šta bi i mogao da radi u Tirošu? Dok je odrastao u Veštičjem blatu, nije izučio nikakav zanat. Otac mu je proveo život kopajući po tuđim poljima, sakupljajući pijavice. Skinuo bi sve do gole kože, sem debele kožne pregače, i zagazio u mutne vode. Izašao bi prekriven pijavicama od bradavica do peta. Ponekad je terao Četa da mu pomogne da ih skida. Jedna mu se jednom prilepila za dlan, i on ju je zgađen smrskao o zid. Otac ga je zbog toga prebio do krvi. Meštari su kupovali pijavice, tuce za bakrenjak.

Lark je mogao da ode kući ako je hteo, i prokleti Tirošanin takođe, ali ne i Čet. Ako Veštičje blato ne vidi više nikada u životu, i to će biti prebrzo. Lično, dopalo mu se kako izgleda Krasterova utvrda. Kraster je tamo živeo kao lord, pa zašto tako ne bi mogao i on? To bi bilo nešto. Pijavičarev sin Čet, lord sa sopstvenom utvrdom. Barjak bi mogao da mu bude tuce pijavica na ružičastom polju. Ali zašto stati kod lorda? Možda bi trebalo da postane kralj. I Mens Rajder je počeo kao vrana. Mogao bih da budem kralj isto kao i on, i da uzmem sebi više žena. Kraster ih je imao devetnaest, čak i ako se ne računaju one mlade, kćeri koje još nije počeo da vodi u krevet. Pola tih žena su jednako matore i ružne kao Kraster, ali to nije važno. Starice bi Čet uposlio da mu kuvaju i čiste, čupaju mrkvu i hrane svinje, dok bi mu mlade grejale krevet i rađale decu. Kraster se ne bi bunio, ne pošto ga Mali Pol zagrla.

Jedine žene koje je Čet ikada upoznao bile su kurve koje je kupovao u Krtičnjaku. U mladosti, seoskim devojkama bi bio dovoljan samo jedan pogled na njegovo lice prekriveno čirevima i gukama, pa da mu zgađene okrenu leđa. Najgora je bila ona droca Besa. Širila je noge svim momcima u Veštičjem blatu, pa je pomislio: što ne bi i njemu? Čak je i proveo čitavo jutro berući poljsko cveće kada je čuo da joj se ono dopada, ali mu se ipak nasmejala u lice i rekla da bi pre otišla u krevet s pijavicama njegovog oca nego s njim. Prestala je da se smeje kada joj je zario nož. To je bilo tako slatko, taj izraz njenog lica, tako da je izvadio nož i zabio ga ponovo. Kada su ga uhvatili dole blizu Sedmopotočja, stari lord Valder Frej se čak nije ni potrudio da lično dođe na suđenje. Poslao je jedno svoje kopile, onog Valdera Rečnog, i sledeće što je Čet znao beše da putuje na Zid s onim smrdljivim crnim đavolom Jorenom. Da naplate za njegov jedan jedini sladak trenutak, oduzeli su mu čitav život.

Ali sada je nameravao da ga opet uzme, a pride da uzme i Krasterove žene. Taj izopačeni matori divljanin je u pravu. Ako hoćeš da imaš ženu, treba jednostavno da je uzmeš, i da zaboraviš na davanje cveća, jer će ti inače možda primetiti proklete čireve. Tu grešku Čet nije nameravao da ponovi.

Uspećemo, obeća sebi po stoti put. Samo da se neprimetno izvučemo. Ser Otin će krenuti na jug ka Kuli senki, što je najkraći put za Zid. Neće se baktati s nama, ne Viters, želeće samo da se vrati kući u jednom komadu. Toren Smolvud će hteti da ipak napadne, ali je ser Otinova opreznost bila suviše duboko ukorenjena, a on je stariji po činu. Ionako je svejedno. Kada mi jednom odemo, Smolvud može da napada koga god hoće. Šta nas briga? Ako se niko od njih ne vrati na Zid, niko nas nikada neće ni tražiti, misliće da smo izginuli sa ostalima. To je bila nova misao, i na tren ga je privukla. Ali da bi Smolvud preuzeo komandu, morali bi da ubiju i ser Otina i ser Maladora Loka, a obojicu su u svako doba dana i noći okruživali pratioci... ne, rizik je bio prevelik.

„Čete“, ogłosi se Mali Pol dok su se vukli uz kamenu zverinju stazu kroz stražarike i vojničke borove, „šta ćemo s 'ticom?“

„Kakvom sad bre 'ticom?“ – Samo mu je još trebalo da ga taj maloumnik davi s nekom pticom.

„Gavranom Matorog Medveda“, reče Mali Pol, „Ako ga ubijemo, ko će da 'rani 'ticu?“

„Koga briga, kog đavola? Ubij i nju ako hoćeš.“

„Ne bi' da naudim nijednoj 'tici“, kaza ljudeskara. „Ali ta 'tica govori. Šta ako ispriča šta smo uradili?“

Lark Sestranin se nasmeja. „Vidi Malog Pola, glupog kao vola“, izrugnu se on.

„Ti začepi s tim“, reče Mali Pol preteći.

„Pole“, požuri da kaže Čet pre nego što se krupni čovek previše razgnevi, „kada nađu matorog kako leži u bari krvi, prerezanog grkljana, neće im trebati ptica da im kaže kako ga je neko ubio.“

Mali Pol se na nekoliko trenutaka zamisli nad tim. „To je tačno“, popusti on. „Mogu onda ja da dobijem 'ticu? Baš je volim.“

„Tvoja je“, reče Čet samo da ga učutka.

„Uvek možemo da je pojedemo ako ogladnimo“, predloži Lark.

Mali Pol se opet smračí. „Bolje bi ti bilo da ne probaš da pojedješ moju 'tícu, Lark. Bolje bi ti bilo.“

Čet ču glasove kako dopiru kroz drveće. „Začepite njuške, obojica. Samo što nismo stigli na Pesnicu.“

Izronili su iz šume u blizini zapadnog obronka brda, a onda ga obišli, sve dok nisu stigli do južne strane, koja je bila mnogo blaža. U blizini šume, desetak ljudi vežbalo je s lukovima. Usekli su siluete u korama stabala, i gađali ih strelama. „Gle“, kaza Lark. „Svinja s lukom.“

I stvarno, najbliži strelac beše ser Svinjče glavom i bradom, debeli momak koji mu je oteo mesto kod meštra Emona. Sam pogled na Semvela Tarlija ispuni ga besom. Čet nikada nije tako dobro živeo kao onda dok je vodio domaćinstvo meštra Emona. Stari slepac nije mnogo zahtevao, a ionako se Klidas starao o većini njegovih potreba. Četove dužnosti bile su lake: čišćenje kule s gavranovima, tu i tamo loženje vatre, ponekad donošenje hrane... a Emon ga baš nikada nije udario. Misli da može tek tako da se pojavi i da me izbaci, samo zato što je visokorođen i pismen. Mogao bih da ga zamolim da pročita šta mi piše na nožu pre no što ga njime prekoljem. „Vi nastavite“, reče on drugima, „ja hoću ovo da gledam.“ Psi su vukli, željni da pođu s njima, ka hrani za koju su mislili da ih očekuje na vrhu. Čet šutnu kuju vrhom čizme, i to ih bar malo umiri.

Gledao je između drveća kako se debeli momak muči s lukom visokim kao on sam, dok mu se crveno okruglo lice napinjalo od usredsređenosti. Tri strele štrčale su iz zemlje pred njim. Tarli povuče tetivu, dugo zadržá luk napet da bi naciljao, i onda je otpusti. Strela nestade među žbunjem. Čet se glasno nasmeja; beše to roktaj slatkog gađenja.

„Nikada je nećemo naći, a ja ću biti kriv“, objavi Ed Tolet, kiseli sedokosi štitonoša koga su svi zvali Žalobni Ed. „Kad god nešto nestane, uvek mene gledaju, još od onda kad sam izgubio konja. Kao da je tu bilo pomoći. Konj je bio beo, a padao je sneg, šta su drugo i očekivali?“

„Ovu je skrenuo vetar“, kaza Gren, još jedan prijatelj lorda Snežnog. „Pokušaj da mirno držiš luk, Seme.“

„Težak je“, požali se debeli momak, ali ipak iščupa sledeću strelu. Ona odlete previsoko, kroz grane, deset stopa iznad mete.

„Čini mi se da si skinuo list s onog drveta“, reče Žalobni Ed. „Jesen je uveliko stigla, nema potrebe da joj pomažeš.“ On uzdahnu. „A svi znamo šta sledi posle jeseni. Bogovi, kako mi je hladno. Odapni poslednju strelu, Semvele, čini mi se da mi se jezik zamrzao za nepca.“

Ser Svinjče obori luk, i Četu se učini da će početi da cmizdri. „Suviše je teško.“

„Napni, ciljaj, odapni“, reče Gren. „Ajde.“

Poslušno, debeljko iščupa svoju poslednju strelu iz zemlje, stavi je na luk, nape ga i otpusti tetivu. Uradio je to brzo, bez predugog škiljenja niz strelu, kao prva dva puta. Strela pogodi siluetu pravo u grudí i zatreperi.

„Pogodio sam ga.“ Ser Svinjče je zvučao zaprepašćeno. „Grene, jesi li video? Ede, gledaj, pogodio sam ga!“

„Pravo među rebra, rekô bi' ja“, primeti Gren.

„Jesam li ga ubio?“ – htjede da zna debeljko.

Tolet slegnu ramenima. „Možda bi mu probušio pluća, da ih ima. Većina stabala ih, po pravilu, nema.“ Na to uze luk iz Semovih ruku. „Viđao sam i gore hice. A i sâm sam ih nekoliko odapeo.“

Ser Svinjče je prosto sijao. Po njegovom izrazu, čovek bi pomislio da je postigao nešto stvarno veliko. Ali kada ugleda Četa i njegove pse, osmeh mu se zgrči i zamre.

„Pogodio si drvo“, kaza Čet. „Da vidimo kako ćeš da gađaš momke Mensa Rajdera. Oni neće stajati pruženih ruku i šuštavog lišća, o ne. Jurnuće pravo na tebe, vrištaće ti u lice, i kladam se da ćeš se upišati u čakšire. Jedan ima da ti zabije sekiru pravo međ te tvoje svinjske očice. Poslednje što ćeš čuti biće njen prasak kada ti proseče lobanju.“

Debeljko se tresao. Žalobni Ed mu položi ruku na rame. „Brate“, reče ozbiljno Četu, „samo zato što se to tebi desilo, ne znači da i Semvela čeka ista sudba.“

„O čemu to pričaš, Tolete?“

„O sekiri koja ti je smrskala lobanju. Je li istina da ti je pola mozga iscurilo na zemlju, pa su ga psi pojeli?“ Magarčina Gren se nasmeja, a čak se i na licu Semvela Tarlija ukaza slabašan osmejak. Čet šutnu najbližeg psa, cimnu im pivoce i krenu uz brdo. Smej se koliko hoćeš, ser Svinjče. Videćemo ko će se noćas smeјati. Želeo je da ima vremena da ubije i Toleta. Mračna budala konjskog lica, eto šta je on.

Uspon beše strm, čak i na toj, najblažoj strani Pesnice. Na pola puta, psi stadoše da laju i da vuku, pošto su mislili da će uskoro biti nahranjeni. Umesto toga, on ih nahrani čizmom, a bičem ošinu onu veliku rugobu što je pokušala da ga ujede. Kada ih sveza, ode da podnese izveštaj. „Otisci su bili tamo, kao što je rekao Džin, ali psi nisu hteli da prate trag“, reče on Mormontu ispred njegovog velikog crnog šatora. „Tako blizu reke, možda su bili i stari otisci.“

„Šteta.“ Lord zapovednik Mormont imao je ćelavu glavu i veliku ćupavu sivu bradu, i zvućao je jednako umorno kao što je izgledao. „Svima bi nam prijalo malo svežeg mesa.“ Gavran na njegovom ramenu klimnu glavom i ponovi: „Mesa. Mesa. Mesa.“

Mogli bismo da skuvamo proklete pse, pomisli Čet, ali zadrža jezik za zubima sve dok ga Matori Medved ne otpusti. A ovo je bilo poslednji put što sam morao njemu da se klanjam, pomisli zadovoljno. Činilo mu se da postaje sve hladnije, iako se mogao zakleti da to nije moguće. Psi su se jadno tiskali na smrznutom blatu, i Čet gotovo oseti poriv da se ugura između njih. Umesto toga obmota crni vuneni šal oko donjeg dela lica, ostavivši samo prorez za usne. Ustanovio je da mu je toplije kada se kreće, tako da se uputio da lagano obiđe utvrdu sa šakom kiselišća, da podeli list-dva sa crnom braćom na straži, i da ćuje šta imaju da mu kažu. Niko od ljudi na dnevnoj straži nije učestvovao u njegovoj zaveri, ali je ipak smatrao da nije loše znati šta misle.

Mahom su mislili kako je prokleta hladno.

Vetar je jaćao kako su se senke izduživale. Stvarao je visok i tanak zvuk dok je strujao kroz kamenje prstenastog zida. „Mrzim taj zvuk“, reće mali Džin. „Zvući kao da neko odojće u žbunju cvili za mlekom.“ Kada je završio obilazak i vratio se psima, zateće Larka kako ga ćeka. „Starešine su ponovo u šatoru Matorog Medveda, žestoko raspravljaju o nećemu.“

„Šta bi drugo i mogli da rade“, odvratu Čet. „Visokoroćeni su, svi osim Blejna, i opijaju se rećima umesto vinom.“

Lark mu se približi. „Maloumnik ne prestaje da prića o ptici“, upozori on, osvrćući se da proveru kako niko nije blizu. „Sada pita da li smo napravili zalihu semenki za prokletinju.“

„To je gavran“, kaza Čet. „On jede leševе.“

Lark se iskezi. „Njegov, možda?“

Ili tvoj. Četu se ćinilo da im krupni ćovek treba više od Larka. „Prestani da brineš o Malom Polu. Ti obavi svoj deo posla, a on će svoj.“

Suton se već šunjao kroz šumu kada se otarasio Sestranina i seo da naošturi mać. To beše pakleno tećak posao s rukavicama na rukama, ali nije nameravao da ih skine. Koliko je hladno bilo, budala koja bi dodirnula ćelik golom šakom ostala bi bez komada koće.

Psi zacvileše kada sunce zaće. On ih nagradi vodom i psokama. „Još samo pola noći, a onda ćete moći da sami naćete svoju gozbu.“ Do tada je već mogao da namiriše večeru.

Diven je kraj logorske vatre nešto naširoko raspredao kada Čet priđe da od kuvara Hejka uzme svoj okrajak tvrdog hleba i zdelu čorbe od pasulja i slanine. „Šuma je pretiha“, govorio je stari šumar. „Nema žaba na obali reke, nema sova u mraku. Nikada nisam čuo mrtviju šumu od ove.“

„Ti tvoji zubi zvuče prilično mrtvo“, reče Hejk.

Diven škljocnu drvenim zubima. „Nema ni vukova. Bilo ih je, pre, al' ih sada više nema. Šta misliš, 'de su se denuli?“

„Negde gde je toplo“, kaza Čet.

Među desetak braće što su sedeli kraj vatre, četvorica behu njegovi. Svakoga je dobro odmerio dok je jeo, da vidi ima li znakova kolebanja. Kama je delovao dovoljno mirno, ćutke je sedeo i oštrio svoje sečivo, kao i svake noći. A Slatki Donel Brdski bezbrižno se šalio. Imao je bele zube i debele crvene usne i žute kovrdže, koje je nosio vešto razbarušene po ramenima. Tvrdio je da je kopile nekog Lanistera. Možda je i bio. Čet nije preterano mirisao lepotančice, a ni kopilad, ali se činilo da Slatki Donel neće tek tako ustuknuti.

Mnogo je manje bio siguran u šumara koga su braća zvala Testera, ne što je bio dobar drvoseča već zbog hrkanja. Delovao je napeto kao da više nikada neće zahrkati. A Maslin je bio još gori. Čet je video kako mu se znoj sliva niz lice, uprkos ledenom vetru. Vlažne kapi iskrile su na svetlosti vatre, poput mnoštva mokrih dragulja. Maslin nije ni jeo, samo je zurio u čorbu kao da će mu od njenog mirisa pripasti muka. Njega ću morati da držim na oku, pomisli Čet.

„Zbor!“ Povik dođe iznenada, iz desetine grla, i brzo se proširi po svim delovima logora na vrhu brda. „Ljudi Noćne straže! Zbor kod središnje vatre!“

Mršteći se, Čet dokrajči čorbu i pođe za ostalima.

Matori Medved je stajao pred vatrom, a iza njega su bili postrojeni Smolvud, Lok, Viters i Blejn. Mormont je na sebi imao plašt od debelog crnog krzna, a gavran mu je stajao na ramenu, kljunom čisteći crno perje. Sigurno nije ništa dobro. Čet se progura između Mrkog Bernara i nekih ljudi iz Kule senki. Kada se svi iskupiše, osim stražara u šumi i na prstenastom zidu, Mormont se iskašlja i pljunu. Pljuvačka se smrznu pre nego što pade na zemlju. „Braćo“, reče on. „Ljudi Noćne straže.“

„Ljudi!“ – vrisnu njegov gavran. „Ljudi! Ljudi!“

„Divljani su krenuli, spuštaju se iz planina niz tok Mlečne vode. Toren smatra da će im prethodnica naleteti na nas za deset dana. Njihovi najiskusniji pljačkaši biće s Psoglavom Harmom u toj prethodnici. Ostali će verovatno obrazovati zaštitnicu, ili će jahati u blizini Mensa Rajdera. Drugde će im ratnici biti retko raspoređeni duž linije marša. Imaju volove, mazge, konje... ali ne previše. Većinom će ići peške, slabo naoružani i neobučeni. Ono oružja što ga imaju pretežno će biti od kamena i kosti, a ne od čelika. Usporavaju ih žene, deca, stada ovaca i koza, i sva njihova imovina. Ukratko, mada su brojni, ranjivi su... a ne znaju da smo mi ovde. Ili bar moramo da se molimo da je tako.“

Znaju, pomisli Čet. Ti prokleta matora vrećo gnoja, znaju, sigurno kao što će sunce svanuti. Korin Polušaka se nije vratio, zar ne? Nije ni Džarman Bakvel. Ako su uhvatili bilo koga od njih, i te kako znaš da su ih divljani do sada naterali da propevaju.

Smolvud iskorači. „Mens Rajder smera da probije zid i donese krvavi rat u Sedam kraljevstava. Pa, tu igru umemo da igramo i mi. U zoru ćemo mi doneti rat njemu.“

„Polazimo u zoru, i to svi“, reče Matori Medved, a žagor se razleže zborom. „Jahaćemo na sever, a potom ćemo skrenuti na zapad. Harmina prethodnica će uveliko proći Pesnicu kada se budemo okrenuli. Obronci Ledenkandži puni su uzanih, vijugavih dolina kao stvorenih za zasede. Povorka će im se razvući mnogo milja. Udarićemo ih na nekoliko mesta istovremeno, i nateraćemo ih da se kunu kako nas je tri hiljade, a ne tri stotine.“

„Napašćemo žestoko, i nestaćemo pre nego što njihovi konjanici stignu da se sakupe i uzvrate udarac“, dodade Toren Smolvud. „Ako krenu u poteru, povešćemo ih okolo i naokolo, a onda ćemo ponovo udariti niže niz povorku. Spalićemo im kola, rasturiti stada i pobiti ih što više možemo. Mensa Rajdera lično, ako ga nađemo. Ako se daju u beg i vrte u svoje čatrlje, pobedili smo. Ako ne bude tako, nećemo im dati mira sve do Zida, i postaraćemo se da ostave trag od mrtvacu čitavim putem.“

„Ima ih na hiljade“, dobaci neko iza Četa.

„Svi ćemo izginuti.“ To je bio Maslinov glas, zelen od straha.

„Izginuti“, graknu Mormontov gavran, razmahnuvši crnim krilima. „Izginuti, izginuti, izginuti.“

„Mnogi od nas i hoće“, kaza Matori Medved. „Može biti čak i svi. Ali kao što je jedan drugi lord zapovednik rekao pre hiljadu godina, zato smo i obukli crno. Prisetite se svojih reči, braćo. Jer mi smo mačevi u tami, stražari na bedemima...“

„Vatra koja bukti protiv hladnoće.“ Ser Malador Lok isuka svoj mač.

„Svetlo koje donosi zoru“, odgovoriše drugi, i još mačeva se isuka iz korica.

Onda ih svi isukaše, i gotovo tri stotine dignutih mačeva i isto toliko glasova zagrme: „Rog koji budi usnule! Štit koji brani kraljevstva ljudi!“ Čet nije imao izbora do da se pridruži ostalima. Vazduh se maglio od njihovog daha, a plamen vatre igrao je na čeliku. Beše mu drago što vidi da se Lark i Tihonogi i Slatki Donel Brdski pridružuju, kao da su i oni jednake budale kao i ostali. To je dobro. Glupo je na sebe skretati pažnju kada čas samo što nije kucnuo.

Kada vika zamre, on ponovo ču vetar kako nasrće na kamenu zid. Plamenovi su se uvijali i drhtali, kao da je i njima hladno, a u iznenadnoj tišini gavran Matorog Medveda glasno zagrakta i ponovo reče: „Izginuti.“

Pametna ptica, pomisli Čet dok su ih starešine otpuštale, upozoravajući sve da se noćas dobro najedu i odmore. Čet otpuza ispod svojih krzana, nedaleko od pasa, glave pune misli o svemu što može poći naopako. Šta ako se zbog te proklete zakletve neko od njegovih predomisli? Ili ako Mali Pol zaboravi i pokuša da ubije Mormonta za vreme druge straže umesto treće? Ili Maslina izda hrabrost, ili ih neko prijavi, ili...

On shvati da osluškuje vetar. Vetar je zaista podsećao na detinji plač, a svako malo je čuo i ljudske glasove, njisku konja, cepanicu kako pucketa u vatri. Ali ništa drugo. Tako je tiho.

Pred očima mu je plovilo Besino lice. Nisam hteo da u tebe gurnem nož, požele da joj kaže. Nabrao sam ti cveća, divljih ruža i vrbene i ljutića, čitavo mi je jutro za to trebalo. Srce mu je tuklo kao bubanj, tako glasno da se bojava da će probuditi logor. Led mu je skorio bradu svuda oko usta. Odakle mu sad to, to s Besom? Kada god bi ranije pomislio na nju, samo bi se prisetio kako je izgledala dok je umirala. Šta mu se to dešava? Jedva je disao. Da nije zaspao? Diže se na kolena, i nešto vlažno i hladno mu dodirnu nos. Čet diže pogled. Padao je sneg.

On oseti kako mu se suze zamrzavaju na obrazima. Nepravda, požele da zaurla. Sneg će mu pokvariti sav trud, sve njegove pažljivo skovane planove. Gusto je padao, debele bele pahuljice spuštale su se svuda oko njega. Kako će u snegu naći skrivenu hranu, i životinjske staze koje je trebalo da prate na istok? Neće im trebati ni Diven ni Banen da nas ulove, ne ako budemo išli kroz nov sneg. A sneg je i prikrivao zemljište, pogotovo noću. Konj se može spotaći preko korena, slomiti nogu na kamenu. Gotovi smo, shvati on. Gotovi i pre nego što smo počeli. Izgubljeni smo. Neće biti gospodskog života za pijavičarevog sina, ni utvrde za koju će moći da kaže da je njegova, ni ženâ ni krunâ. Samo divljanski mač u stomaku, a onda neobeležan grob. Sneg mi je sve uzeo... prokleti sneg...

A pre toga ga je jednom uništio Snežni. Snežni i njegova svinja.

Čet ustade. Noge mu behu ukočene, a pahuljice pretvoriše daleke baklje u nejasne narandžaste mrlje. Osećao se kao da ga napada roj bledih hladnih buba. Spuštale su mu se na ramena, na glavu, uletale su mu u nos i

„Tišina“, zareža devojčura, namrštena. Mrštenje je njenom širokom neuglednom licu pristajalo bolje od osmeha. Mada je Džejmi nikada i nije video osmehnutu. Zabavljao se zamišljajući je u nekoj Serseinoj svilenoj haljini umesto kožnog prsluka posutog zakivcima. Bolje kravu u svilu obući nego nju.

Ali je krava umela da vesla. Pod smeđim čakširama od grube vune krili su se listovi poput cepanica, a dugački mišići njenih ruku stezali su se i opuštali sa svakim zamahom vesala. Čak i pošto je veslala pola noći, nije pokazivala znake umora, što se baš nije moglo reći za njegovog brata od tetke, ser Kliosa, koji se mučio s drugim veslom. Na prvi pogled, velika i jaka seljančura, ali ipak govori kao plemkinja, i nosi dugački mač i bodež. Ah, ali ume li njima i da barata? Džejmi je nameravao to da ustanovi, čim se bude oslobodio okova.

I na rukama i na nogama imao je gvozdene bukagije, povezane teškim lancem, ne dužim od stope. „Dode mi da pomislim kako moja reč Lanistera nije dovoljna“, šalio se dok su ga okivali. Tada je već bio veoma pijan, zahvaljujući Kejtlin Stark. Od njihovog bekstva iz Brzorečja, pamtio je tek deliće. Bilo je neke nevolje s tamničarem, ali ga je krupna devojčura savladala. Posle toga su se popeli uz beskonačno stepenište, okolo i naokolo. Noge su mu bile slabe kao vlati trave, i nekoliko puta je posrnuo dok mu devojčura nije pružila ruku da se na nju osloni. U nekom trenutku su ga pokrili putničkim plaštom, i bacili na dno čamca. Sećao se kako je leđi Kejtlin nekom naredila da digne rešetke Vodene kapije. Glasom sa kojim nije bilo rasprave objavila je da šalje ser Kliosa Freja natrag u Kraljevu Luku, s novim uslovima za kraljicu.

Tada mora da je zaspao. Od vina su mu otežali kapci, a i prijalo mu je da se ispruži, što je bio luksuz koji mu lanci u ćeliji nisu dopuštali. Džejmi beše odavno naučio da krade san u sedlu za vreme pohoda. Ovo nije bilo ništa teže. Tirion ima da umre od smeha kada čuje kako sam prespavao vlastito bekstvo. Sada je, međutim, bio budan, i okovi su mu smetali. „Moja gospo“, pozva on, „ako mi skineš ove lance, zameniću te za veslima.“

Ona se ponovo namršti, lica sveg od konjskih zuba i mračne sumnjičavosti. „Nosiceš svoje lance, Kraljeubico.“

„Nameravaš da veslaš čitavim putem do Kraljeve Luke, devojčuro?“

„Zvaćeš me Brijena. Ne devojčuro.“

„Ja se zovem ser Džejmi. Ne Kraljeubica.“

„Poričeš da si ubio kralja?“

„Ne. Poričeš li ti svoj pol? Ako je tako, dreši čakšire pa mi pokaži.“ Nevino joj se osmehnu. „Zatražio bih da mi otvoriš prsluče, ali mi se čini da to baš ne bi bio neki dokaz.“

Ser Klios se promeškolji. „Brate, ne zaboravljaj na lepo ponašanje.“

U njemu je lanisterska krv veoma retka. Klios beše sin njegove tetke Džene i onog mamlaza Emona Freja, koji je živeo u smrtnom strahu od lorda Tivina Lanistera još od dana kada se oženio njegovom sestrom. Kada je lord Valder Frej uveo Blizance u rat na strani Brzorečja, ser Emon se opredelio za ženinu stranu, a ne za očevu. U toj je trampu Livačka stena mnogo lošije prošla, pomisli Džejmi. Ser Klios je ličio na lasicu, borio se kao gusan i imao svu kuraž izuzetno hrabre ovce. Leđi Stark mu je obećala slobodu ako prenese njenu poruku Tirionu, i ser Klios se svečano zakleo da će to i učiniti.

U onoj ćeliji su se svi mnogo zaklinjali, Džejmi ponajviše. To je bila cena leđi Kejtlin za to što će ga izgubiti. Pritisnula je vrh devojčurinog velikog mača na njegovo srce i rekla: „Zakuni se da nikada više nećeš poći u rat ni protiv Starkova ni protiv Tulija. Zakuni se da ćeš naterati brata da ne pogazi svoju reč i da mi vrati moje kćeri, žive i zdrave. Zakuni se svojom čašću viteza, svojom čašću Lanistera, svojom čašću zakletog brata Kraljeve garde. Zakuni se sestrinim životom, i očevim i sinovljevim, pred starim bogovima i novim, i

pustiću te da odeš svojoj sestri. Odbij, i skinuću ti glavu.“ Sećao se kako ga je čelik ubadao kroz krpe dok je ona uvertala vrh mača.

Pitam se šta li bi prvoobrednik rekao o vrednosti zakletvi koje čovek daje mrtav pijan, lancima vezan za zid, s mačem uperenim u grudi? Mada, Džejmija nije preterano brinuo taj debeli prevarant, a ni bogovi kojima je tvrdio da služi. Prisetio se vedra koje je ledi Kejtlin preturila u njegovoj ćeliji. Čudna žena, da poveri svoje kćeri čoveku čija je čast sranje. Mada se trudila da mu veruje što je manje moguće. Polaze svoje nade u Tiriona, ne u mene. „Možda ipak i nije tako glupa“, reče on glasno.

Devojčura ga pogrešno shvati. „Nisam glupa. Ni gluva.“

Bio je blag prema njoj; tako je lako mogao da joj se izruguje da u tome nije bilo nikakve čari. „Govorio sam sâm sa sobom, ne tebi. U tamnici čovek lako stekne tu naviku.“

Ona se namršti na njega, pa nastavi da gura vesla napred, da ih povlači unazad, da ih gura napred, ne progovarajući ni reč.

Vešta na rečima kao što je lepog lica. „Po govoru, cenim da si plemenitog roda.“

„Moj otac je Selvin od Oporja, po milosti bogova gospodar Večernih dvora.“ Čak je i to nevoljko procedila.

„Oporje“, kaza Džejmi. „Jeziva kamenčina u Uskom moru, koliko se sećam. A Večernji dvori su zakleti na vernost Krajoluju. Kako to da služiš Roba od Zimovrela?“

„Služim ledi Kejtlin. A ona mi je naredila da te isporučim živog i zdravog tvom bratu Tirionu u Kraljevoj Luci, a ne da se s tobom raspravljam. Ćuti.“

„Muka mi je od tišine, ženo.“

„Onda pričaj sa ser Kliksom. Ja za čudovišta nemam reči.“

Džejmi se posprdno nasmeja. „A ovde ima čudovišta? Da se ne kriju možda ispod vode? U onom tamo vrbaku? A ja bez svog mača!“

„Čovek koji je obeščastio svoju sestru, ubio svog kralja i bacio nevino dete u smrt ne zaslužuje drugo ime.“

Nevino? Nesrećni dečak nas je uhdio. Džejmi je samo želeo da provede sat vremena nasamo sa Sersei. Putovanje na sever bilo je jedno veliko i dugačko mučenje; morao je da je gleda svaki dan, a nije smeo da je dodirne, svestan da joj se svake noći Robert pijano penetra u krevet u onoj velikoj škripavoj kući na točkovima. Tirion je dao sve od sebe da mu popravi raspoloženje, ali to nije bilo dovoljno. „Pazićeš šta pričaš o Sersei, devojčuro“, upozori je on.

„Ime mi je Brijena, ne devojčura.“

„Šta te briga kako te oslovljava jedno čudovište?“

„Ime mi je Brijena“, ponovi ona, uporna kao lovački pas.

„Ledi Brijena?“ Na licu joj se ukaza takva nelagoda da Džejmi namirisa slabost. „Ili bi ti ser Brijena bilo više po volji?“ Nasmeja se. „Ne, bojim se da nije tako. Kravu muzaru možeš da osedlaš, da na nju staviš oklop i pero i pokrovac od čiste svile, ali ipak nećeš moći da na njoj odjašeš u bitku.“

„Brate Džejmi, molim te, ne budi tako grub.“ Pod svojim plaštom, ser Klios je nosio prsluk podeljen na četiri polja, s kulama blizancima kuće Freja i zlatnim lavom Lanistera. „Pred nama je dalek put, ne bi trebalo da se svađamo među sobom.“

„Braco, kad se ja svađam, to radim mačem. Obraćao sam se gospi. Reci mi, devojčuro, jesu li sve žene na Oporju tako ružne kao ti? Žalim muškarce ako je tako. Možda i ne znaju kako izgledaju prave žene, pošto žive na jezivoj steni usred mora.“

„Oporje je prelepo“, prostenja devojčura između zaveslaja. „Zovu ga Safirno ostrvo. Ćuti, čudovište, osim ako nećeš da ti začepim usta.“

„I ona je prosta, zar nije, braco?“ – upita Džejmi ser Kliosa. „Mada u kičmi ima čelika, to moram da ti priznam. Nema mnogo muškaraca koji bi se usudili da me u lice nazovu čudovištem.“ Mada ne sumnjam da mi iza leđa to i te kako često govore.

Ser Klios se uznemireno nakašlja. „Ledi Brijena je te laži čula od Kejtlin Stark, bez svake sumnje. Starkovi ne mogu da se nadaju da će te pobediti mačevima, ser, tako da sada rat vode otrovnim rečima.“

Oni me i jesu pobedili mačevima, ti kržljava budalo. Džejmi se značajno osmehnu. Ako im dozvoliš, ljudi će u značajnom osmehu videti svakakva značenja. Da li je brat Klios stvarno progutao taj kazan balege, ili se samo trudi da mi se dodvori? Šta to imamo pred sobom, poštenog tikvana ili ulizicu?

Ser Klios je bezbrižno brbljao dalje. „Čovek koji bi poverovao da zakleti brat Kraljeve garde može da povredi jedno dete – ne zna značenje reči čast.“

Ulizicu. Ako ćemo pravo, Džejmi je zažalio što je bacio Brendona Starka kroz onaj prozor. Sersei mu je posle toga strašno dodijavala, pošto dečak nikako nije hteo da umre. „Njemu je sedam godina, Džejmi“, grdila ga je. „Čak i da je shvatio šta je video, mogli smo da ga zastrašimo tako da nikome ništa ne kaže.“

„Nisam mislio da želiš...“

„Ti nikada ne misliš. Ako se dečak oporavi i ispriča ocu šta je video...“

„Ako ako ako.“ Povukao ju je na krilo. „Ako se probudi, reći ćemo da je sanjao, reći ćemo da je lažov, a ako baš sve propadne, ubiću Neda Starka.“

„A šta misliš da će nakon toga da uradi Robert?“

„Nek Robert radi šta mu je volja. Ratovaću protiv njega ako budem morao. Rat za Serseinu pičku, tako će ga zvati pevači.“

„Džejmi, puštaj me!“ – planula je ona, otimajući se da ustane.

A on ju je poljubio. Na tren se opirala, ali su joj se onda usne rasklopile pod njegovim. Prisetio se ukusa vina i karanfilića na njenom jeziku. Zadrhtala je. Ruka mu je pošla do njenog prsluka i cimnula, pokidavši svilu, tako da su joj grudi izletele, i na neko vreme mali Stark je bio zaboravljen.

Da li ga se Sersei kasnije prisetila i unajmila tog čoveka o kome je govorila ledi Kejtlin, da bi bila sigurna kako se dečak više nikada neće probuditi? Da je želela njegovu smrt, poslala bi mene. A ni ne liči mi na nju da odabere zlikovca koji će svoj posao tako čudesno uprsirati.

Nizvodno, izlazeće sunce svetlucalo je na namreškanoj površini reke. Južna obala beše od crvene gline, glatka kao drum. Manji potoci ulivali su se u veće, a trula stabla potopljenog drveća tiskala su se uz obalu. Severna obala bila je manje pitoma. Visoki kameni obronci dizali su se dvadeset stopa iznad njih, okrunjeni šumarcima bukve, hrasta i kestena. Džejmi primeti kulu stražaru pred njima kako narasta sa svakim zaveslajem. Davno pre nego što su stigli do nje, znao je da je napuštena, izlizano kamenje bilo joj je obraslo ružama puzavicama.

Kada vetar promeni smer, ser Klios pomože krupnoj devojčuri da digne jedro, trougao krutog prugastog plavo-crvenog platna. Boje Tulija sigurno će im doneti nevolje ako sretnu lanisterske snage na reci, ali beše to jedino jedro koje su imali. Brijena se prihvati krme. Džejmi izbaci bočno kormilo, a lanci su mu zveckali sa svakim pokretom. Nakon toga, brže su napredovali, pošto su im i vetar i struja pomagali u begu.

„Uštedećemo mnogo vremena ako me isporučite ocu umesto bratu“, ukaza on.

„Kćeri ledi Kejtlin su u Kraljevoj Luci. Vratiću se s njima, ili se neću vratiti uopšte.“

Džejmi se okrenu ser Kliosu. „Brate, pozajmi mi svoj nož.“

„Ne.“ Žena se nakostreši. „Ne dozvoljavam da budeš naoružan.“ Glas joj beše nepopustljiv poput kamena. Boji me se, čak i okovanog. „Kliose, izgleda da moram da te zamolim da me obriješ. Bradu mi ostavi, ali kosu skini.“

„Hoćeš da te ošišam na ćelavo?“ – upita ser Klios Frej.

„Kraljevstvo poznaje Džejmija Lanistera kao glatko izbrijanog viteza dugačke zlatne kose. Ćelavac prljave žute brade možda će proći neprimećen. Radije bih da me ne prepoznaju dok sam u okovima.“

Bodež nije bio oštar kao što se Džejmi nadao. Klios se svojski potrudio, sekao je i kidao ućebanu kosu i bacao pramenove u vodu. Zlatni uvojci plutali su na površini reke, polako zaostajući za njima. Dok su nestajali, niz vrat mu domile vaška. Džejmi je uhvati i smrska je noktom. Ser Klios mu ih na glavi nađe još nekoliko, i pobaca ih u reku. Džejmi pokvasi glavu, i natera ser Kliosa da naoštri sečivo pre nego što ga pusti da oguli poslednji pedalj žutih čekinja. Kada je to bilo gotovo, potkresaše mu i bradu.

Odras u vodi prikazivao je nekog nepoznatog čoveka. Ne samo što je bio ćelav, već je izgledao kao da je u onoj tamnici ostario pet godina; lice mu beše suvlje, s podočnjacima i borama kojih se nije sećao. Ovako ne podsećam preterano na Sersei. To joj se nimalo neće dopasti.

Negde oko podneva, ser Klios je zaspao. Njegovo hrkanje podsećalo je na parenje pataka. Džejmi se opruži da gleda kako svet prolazi; nakon mračne ćelije, svaka stena i drvo bili su čudo.

Nekoliko sojenica dođoše i prodoše, nataknete na visoke stubove, zbog kojih su nalikovale na čaplje. Od naroda koji je tu živeo, ne videše ni traga. Ptice su im letele iznad glava, ili se dozivale iz drveća na obali, a Džejmi primeti i srebrnaste ribe kako prosecaju vodu. Pastrmke Tulija, to je loše znamenje, pomišljao je, sve dok ne vide nešto gore – ispostavilo se da je jedan od plutajućih trupaca kraj kojih su prolazili zapravo mrtvac, bled i natečen. Plašt mu se upetljao u korenje palog drveta, a boja plašta sasvim jasno beše lanisterski grimiz. Džejmi se pitao da li je to leš nekoga koga je poznao.

Kraci Trozupca behu najlakši način da se roba ili ljudi prevezu preko rečnih zemalja. Da su mirna vremena, nailazili bi na ribare u čamčićima, dereglije sa žitom kako se motkama otiskuju nizvodno, trgovce što prodaju igle i bale platna iz plovećih dućana, možda čak i neki veselo obojeni lakrdijaški čamac šarenih jedara kako putuje uzvodno od sela do sela i od zamka do zamka.

Međutim, rat beše uzeo svoj danak. Plovili su kraj sela, ali seljane nisu videli. Prazna mreža, iscepana i pokidana, visila je s jednog drveta, jedini trag ribara. Mlada devojka koja je pojila konja odjahala je čim im je ugledala jedro. Kasnije su prošli kraj desetak seljaka koji su kopali u polju ispod razvalina spaljene kule. Ljudi su ih osmotrili tupim očima i vratili se radu čim su shvatili da čamac ne predstavlja pretnju.

Crveni krak beše širok i spor, vijugava reka s mnogo zavoja, posuta sićušnim šumovitim adama i često zaprečena peščanim sprudovima i oborenim stablima, koji su vrebali tik ispod površine. Brijena kao da je imala oštro oko za opasnosti, i uvek je uspevala da pronade prolaz. Kada ju je Džejmi pohvalio zbog poznavanja reke, sumnjičavo ga je odmerila i rekla: „Ne poznajem reku. Oporje je ostrvo. Naučila sam da baratam veslima i jedrom pre nego što sam sela na prvog konja.“

Ser Klios se diže i protrlja oči. „Bogovi, kako me bole ruke. Nadam se da će ovaj vetar potrajati.“ On ga onjuši. „Miriše na kišu.“

Džejmi je osećao da bi mu prijala jedna dobra kiša. Tamnice Brzorečja nisu bile najčistije mesto u Sedam kraljevstava. Mora da smrdi kao pokvaren sir. Klios zaškilji niz reku. „Dim.“

Tanak sivi prst kao da ih je pozivao. Dizao se s južne obale, nekoliko milja dalje, vitak i vijugav. Ispod njega, Džejmi razabra čadave ostatke neke velike zgrade, i hrast pun mrtvih žena.

Vrane tek što im behu sletele na leševe. Tanka užad duboko se usecala u meku kožu njihovih vratova, a kada vetar dunu, one se zanjahaše i zavrteše. „Ovo nije viteško delo“, reče Brijena kada se dovoljno približiše da jasno vide. „Nijedan pravi vitez ne bi počinio ovako strašan zločin.“

„Pravi vitezovi vide i gore prizore svaki put kada odjašu u rat, devojčuro“, uzvratila Džejmi. „A čine i gora dela, da.“

Brijena okrenu krmu ka obali. „Neću ostaviti nevine da budu hrana vranama.“

„Okrutna devojčuro! I vrane moraju da jedu. Drži se reke i pusti mrtve na miru, ženo.“

Pristali su uzvodno od mesta na kome se veliki hrast nadvijao nad rekam. Dok je Brijena spuštala jedro, Džejmi je izašao na obalu, nespretno u lancima. Crveni krak mu ispuni čizme i probi kroz iscepane čakšire. Smejući se, on pade na kolena, potopi glavu u vodu, i izroni sav mokr. Ruke mu behu pečene od prljavštine, i kada ih protrlja i očisti u vodi, učiniše mu se tanje i bleđe nego što je pamtio. I noge mu behu ukočene, i nesigurne kada se na njih osloni. Previše sam vremena proveo u tamnici lorda Hostera.

Brijena i Klios izvukoše čamac na obalu. Leševi su im visili iznad glava, otekli u smrti, poput strašnih vočki. „Neko od nas će morati da ih spusti“, reče devojčura.

„Ja ću se popeti“ – Džejmi stupi na obalu, zveckajući. „Samo mi skinite ove lance.“

Devojčura je zurila u jednu mrtvu ženu. Džejmi joj se približi sitnim, nespretnim koracima; drugačije nije ni mogao, zbog stopu dugačkog lanca. Kada vide znak obešen o vrat najvišeg leša, osmehnu se. „Spavale su s Lavovima“, pročitao on. „O, da, ženo, ovo je tako neviteško delo... ali delo tvoje strane, a ne moje. Pitam se ko li su ove žene bile.“

„Služavke iz krčme“, reče ser Klios Frej. „Ovo je bila krčma, sada se sećam. Neki ljudi iz moje pratnje su tu proveli noć kada sam se poslednji put vraćao za Brzorečje.“ Od zgrade ne beše ostalo ništa sem kamenog temelja i pocrnelih srušenih greda. Iz pepela se još dizao dim.

Džejmi je kurve i bordele prepuštao svom bratu Tirionu; Sersei je bila jedina žena koju je ikada želeo. „Izgleda da su devojke izašle u susret nekim vojnicima moga oca. Možda su im poslužile hranu i piće. Tako su zaslužile izdajničke ogrlice, poljupcem i kriglom piva.“ On diže pogled niz reku da proveriti prati li ih ko. „Ovo je zemlja Brekena. Možda je njihovo pogubljenje naredio lord Džonos. Moj otac mu je spalio zamak, bojim se da mu nismo nimalo dragi.“

„A možda je delo Marka Pajpera“, kaza ser Klios. „Ili onog šumskog duha Berika Donderiona, mada sam čuo da on ubija samo vojnike. Možda neka družina severnjaka Ruza Boltona?“

„Boltona je moj otac pobedio na Zelenom kraku.“

„Da, ali ga nije i slomio“, reče ser Klios. „Ponovo se vratio na jug kada je lord Tivin krenuo na gazove. U Brzorečju se priča da je uzeo Harendvor od ser Ejmorija Lorča.“

Džejmiju se ni najmanje nije dopadalo kako to zvuči. „Brijena“, obrati joj se on, udostojivši se da je oslovljava po imenu, u nadi da će ga saslušati, „ako lord Bolton drži Harendvor, sigurno motri na Trozubac i Kraljev drum.“

Učinilo mu se da vidi senku nesigurnosti u njenim krupnim plavim očima. „Pod mojom si zaštitom. Moraće najpre mene da ubiju.“

„Mislim da im to neće predstavljati neku prepreku.“

„Jednako sam dobar borac kao ti“, reče ona, očigledno uvređena. „Bila sam jedna od odabranih sedmoro kralja Renlija. Vlastitim rukama mi je na ramena stavio svileni plašt Dugine garde.“

„Dugine garde? Ti i još šest curica, je l' to bilo to? Jedan pevač je davno rekao da je u svili svaka devica lepa... ali tebe sigurno nije upoznao.“

Ženi se zažariše obrazi. „Moramo da iskopamo grobove.“ Krenu ka drvetu da se popne.

Niže grane hrasta behu dovoljno velike da na njih stane kada se uzverala uz deblo. Hodala je među lišćem, s bodežom u ruci, sekući konopce. Oko palih tela rojile su se muve, i smrad je postajao sve gori sa svakim palim lešom. „Previše se trudimo oko kurvi“, požali se ser Klios. „Čime ćemo kopati? Nemamo ašova, a svoj mač neću da upotrebim, ja...“

Brijena viknu i skoči s grane umesto da siđe niz deblo. „U čamac. Brzo. Videla sam jedro.“

Požurili su koliko su mogli, mada je Džejmi jedva trčao, i ser Klios ga uvuče u čamac. Brijena ih odgurnu veslom, i užurbano diže jedro. „Ser Kliose, moraćeš i ti da veslaš.“

Poslušao ju je. Čamac brže zaseče reku; i struja, i vetar i vesla išli su im na ruku. Džejmi je sedeo u lancima, gledajući uzvodno. Video se samo vrh drugog jedra. Zbog zavoja na Crvenom kraku, činilo se da se nalazi iznad polja, da se iza zaklona od krošnji kreće na sever, dok oni idu na jug, ali je znao da je to varka. Digao je obe ruke da zakloni oči. „Blatnocrvena i vodnjikavoplava“, objavi on.

Brijenina široka usta ćutke su se otvarala i zatvarala, zbog čega je ličila na kravu koja preživa. „Brže, ser.“ Krčma ubrzo nestade iza njih, a sa vidika nestade i vrh onog jedra, ali to ništa nije značilo. Kada jednom progonitelji obidu okuku, ponovo će biti vidljivi. „Valjda možemo da se nadamo kako će plemeniti Tuliji zastati da sahrane kurve.“ Pomisao na povratak u ćeliju se Džejmiju nimalo nije dopadala. Tirion bi sada smislio nešto pametno, ali meni na pamet jedino pada da jurnem na njih s mačem u ruci.

Dobar deo sata igrali su se žmurke s progoniteljima, obilazeći okuke i prolazeći između šumovitih ada. Baš kada su se ponadali kako im je nekako uspelo da ostave poteru za sobom, daleko jedro se ponovo ukaza. Ser Klios zastade u pola zaveslaja. „Tuđini ih odneli.“ Onda obrisa znoj sa čela.

„Veslaj!“ – reče Brijena.

„Progoni nas rečna galija“, objavi Džejmi pošto ju je dobro osmotrio. Sa svakim zaveslajem, kao da je postajala malo veća. „Po devet vesala s obe strane, što znači osamnaest ljudi. A još i više ako su uz veslače natrpali i borce. A ima i veće jedro od našeg. Ne možemo im umaći.“

Ser Klios se zaledi za veslima. „Osamnaest, kažeš?“

„Po šestorica na svakoga od nas. Ja bih hteo osmoricu, ali mi ove narukvice pomalo smetaju.“ Džejmi diže ruke. „Osim ako leđi Brijena ne bude tako ljubazna, pa me oslobodi?“

Ona se ne osvrnu na njega, već svu snagu unese u zaveslaje.

„Imali smo pola noći prednosti“, nastavi Džejmi. „Veslaju od zore, odmaraju po dva vesla istovremeno. Sigurno su iscrpljeni. Sada im je prizor našeg jedra dao nalet snage, ali to neće potrajati. Moći ćemo dosta da ih pobijemo.“

Ser Kliosu se oči razrogačiše. „Ali... njih je osamnaest.“

„U najmanju ruku. Verovatnije dvadeset ili dvadeset i pet.“

Brat od tetke mu zastinja. „Ne možemo se nadati pobedi protiv osamnaestorice.“

„Ko je spomenuo pobedu? Najviše čemu možemo da se nadamo jeste smrt s mačem u ruci.“ Bio je potpuno iskren. Džejmi Lanister se smrti nikada nije bojao.

Brijena prestade s veslanjem. Znoj joj je preko čela zalepio pramenove kose boje lana, a tako namrštena izgledala je ružnije nego ikada pre. „Pod mojom si zaštitom“, reče ona, glasom tako punim besa da je ličio na režanje.

Morao je da se nasmeje na takvu žestinu. Ona je Pseto sa sisama, pomisli. Ili bi bila da ima nekakve sise. „Onda me zaštiti, devojčuro. Ili me oslobodi da se zaštitim sam.“

Galija je klizila nizvodno, veliki drveni vilin konjic. Voda oko nje penila se od mahnitih zaveslaja. Osetno se primicala, ljudi na njenoj palubi tiskali su se napred dok se približavala. U rukama im je svetlucaao metal, a Džejmi vide i lukove. Strelci. Mrzeo je strelce.

Na pramcu zahuktale galije stajao je zdepast čovek ćelave glave, čupavih sivih obrva i mišićavih ruku. Preko oklopa je nosio prljav beli ogrtač sa žalosnom vrbom izvezenom bledozelenim nitima, ali mu plašt beše prikačen srebrnom pastrmkom. Kapetan garde Brzorečja. U svoje vreme je ser Robin Riger bio poznat kao žilav borac, ali je to vreme prošlo; bio je vršnjak Hostera Tulija, i ostario je zajedno sa svojim gospodarom.

Kada se lađe nađu na pedeset koraka, Džejmi stavi šake oko usta i viknu preko vode: „Ser Robine, došao si da mi poželiš srećan put?“

„Došao sam da te vratim nazad, Kraljeubico“, zagrme ser Robin Riger. „Kud ti se dela zlatna kosa?“

„Nadam se da ću blistavom ćelom zaslepiti neprijatelje. Učim od tebe.“

Ser Robinu to nije bilo smešno. Razdaljina između čamca i galije smanjila se na četrdeset koraka. „Bacite vesla i oružje u reku, i niko neće nastradati.“

Ser Klios se okrenu. „Džejmi, reci im da nas je oslobodila ledi Kejtlin... razmena zarobljenika... sve po zakonu...“

Džejmi im to i reče, koliko god bilo uzaludno. „U Brzorečju ne vlada Kejtlin Stark“, uzvratu povikom ser Robin. Četiri strelca zauzeše položaje oko njega, dvojica stojeći a dvojica klečeći. „Bacite mačeve u reku.“

„Ja nemam mač“, uzvratu on, „ali da ga imam, zabio bih ti ga u trbuh i odsekao jaja toj četvorici kukavica.“ Odgovoriše mu strele. Jedna pogodi krmu, dve probiše jedro, a četvrta promaši Džejmija za stopu.

Pred njima iskrsnu još jedan širok zavoj Crvenog kraka. Križ jarbola se okrenu dok su skretali, jedro zapucketa kada se ispuni vetrom. Pravo pred čamcem, nasred reke, nalazila se velika ada. Glavni tok je nastavljao nadesno. Levo je rukavac tekao između ade i visokih litica severne obale. Brijena okrenu krmu i čamac jurnu levo, napetog jedra. Džejmi joj je posmatrao oči. Lepe oči, pomisli, i mirne. Umeo je da tumači ljudske oči. Znao je kako izgleda strah. Ona je odlučna, a ne očajna.

Trideset koraka iza, galija je ulazila u krivinu. „Ser Kliose, uzmi krmu“, naredi devojčura. „Kraljeubico, uzmi veslo i drži nas podalje od stena.“

„Na zapovest moje gospe.“ Veslo nije bilo mač, ali je lopatica mogla da slomi nečije lice ako se valjano zamahne, a drškom su mogli da se odbijaju udarci.

Ser Klios gurnu veslo Džejmiju u ruku i uspenra se na krmu. Prošli su vrh ostrva i naglo skrenuli u rukavac, pljusnuvši talas vode litici u lice kada se čamac nagao. Ada beše prekrivena gustom šumom – isprepletene vrbe, hrastovi, i visoki borovi bacali su duboke senke preko uzbukane vode, krijući sprudove i istrulela debila potopljenog drveća. Levo od njih litica se dizala okomita i stenovita, a u njenom podnožju reka je penila oko odronjenog stenja.

Pređoše sa sunca u senu, skriveni od galije zelenim zidom drveća i kamenitom sivosmeđom strminom. Koji trenutak predaha od strela, pomisli Džejmi, otiskujući ih od jedne napola potopljene stene.

Čamac se zaljulja. On ču tih pljusak, a kada se osvrnu, Brijene nije bilo nigde. Tren kasnije, ponovo je ugleda, kako se izvlači iz vode u podnožju litice. Pregazila je plićak, preskočila nekoliko stena, i počela da se penje. Ser Klios je gledao iskolačenih očiju i razjapljenih usta. Budala, pomisli Džejmi. „Ne obaziri se na devojčuru“, zareža on na svog brata od tetke. „Krmami.“

Ugledaše jedro kako se kreće iza drveća. Rečna galija ukaza se cela na vrhu rukavca, dvadeset i pet koraka iza njih. Pramac joj se snažno zanese dok je skretala, i pet-šest strela vinu se u vazduh, ali sve padoše podalje od cilja. Kretanje obe lađe stvaralo je poteškoće strelcima, ali je Džejmi znao da će uskoro naučiti kud treba da ciljaju. Brijena je bila na pola litice, penjala se od ispusta do ispusta. Riger će je sigurno videti, a onda će je njegovi strelci skinuti. Džejmi odluču da proveru hoće li gordost naterati starca na glupost. „Ser Robine“, viknu, „počuj me na tren.“

Ser Robin diže ruku, i strelci oboriše lukove. „Reci šta imaš, Kraljeubico, ali brzo.“

Čamac se prodenu kroz pojas slomljenog kamenja, a Džejmi doviknu: „Znam za bolji način da se ovo razreši – dvoboj. Ti i ja.“

„Nisam rođen juče, Lanisteru.“

„Nisi, ali ćeš danas verovatno umreti.“ Džejmi diže šake da bi svi videli kako je okovan. „Boriću se protiv tebe u lancima. Čega imaš da se bojiš?“

„Ne tebe, ser. Da je izbor na meni, ništa mi ne bi bilo draže, ali mi je naređeno da te dovedem natrag živog, ako je moguće. Strelci.“ On im dade znak. „Napni. Ciljaj. Oda...“

Razdaljina beše manja od dvadeset koraka. Strelci teško da su mogli da promaše, ali dok su zapinjali lukove, zasu ih kiša šljunka. Sitno kamenje zadobova po palubi, odbi im se od kaciga i pljusnu s obe strane pramca. Oni dovoljno pametni da shvate digošne poglede baš kada se stena velika poput krave odvoji od vrha litice. Ser Robin pometeno kriknu. Kamen se premetnu kroz vazduh, udari o liticu, prelomi se nadvoje i tresnu na galiju. Veći komad polomi jarbol, pokida jedro, baci dva strelca u reku, i smrska nogu veslača zaleglog na veslo. Brzina kojom galija počne da se puni vodom govorila je da je manji deo prošao pravo kroz korito. Vriska veslača odjekivala je od litice, dok su strelci mahnito mlatarali u vodi. Po njihovom praćakanju, bilo je jasno da ne umeju da plivaju. Džejmi se nasmeja.

Kada su izašli iz rukavca, galija je tonula među virovima i sprudovima, a Džejmi Lanister sam sebi reče da su bogovi ipak dobri. Ser Robina i njegove triput proklete strelce čeka dugačko i mokro pešačenje za Brzorečje, a on se otarasio i velike ružne devojčure. Ni sam ovo ne bih bolje isplanirao. Sad samo da se oslobodim ovih lanaca...

Ser Klios viknu. Kada Džejmi diže pogled, vide Brijenu gde trči preko vrha litice ispred njih, pošto je presekla prst zemlje dok su oni pratili zavoj reke. Ona se odrazi sa stene i na tren je u skoku izgledala gotovo skladno. Bilo bi nezahvalno nadati se da će smrskati glavu o neku stenu. Ser Klios usmeri čamac ka njoj. Srećom, Džejmi je još držao veslo. Jedan dobar udarac kada dopliva, i otarasiću je se zauvek.

Umesto toga, shvati da pruža veslo u vodu. Brijena se uhvati, i Džejmi je privuče. Dok joj je pomagao da se popne u čamac, voda joj je curila s kose i kapala joj sa mokre odeće stvarajući jezerce na palubi. Mokra je još i ružnija. Ko bi pomislio da je to moguće? „Ti si prokleta glupa devojčura“, reče joj on. „Mogli smo da odjedrimo bez tebe. Sada valjda očekuješ da ti zahvalim?“

„Ne treba mi tvoja zahvalnost, Kraljeubico. Položila sam zakletvu da ću te dovesti živog i zdravog u Kraljevu Luku.“

„I stvarno misliš da je održiš?“ Džejmi joj uputi svoj najblistaviji osmeh. „Pa, to je pravo čudo.“